

<i>Centre Number</i> Numer centrum	EUROPEAN CONSORTIUM FOR THE CERTIFICATE OF ATTAINMENT IN MODERN LANGUAGES 	For Examiners' Use Only Do użytku egzaminatora
Candidate No. Numer kandydata		
<i>Subject Code / Kod testu</i> PL-B2	Instytut Kształcenia Obcokrajowców	
<i>Surname and Initials</i> Imię i nazwisko	SAMPLE TEST JĘZYK POLSKI	<i>Signatures</i> Podpisy
<i>Signature/Podpis</i>	Sprawdzanie rozumienia czytanego tekstu.	
<i>Date/Data</i>/...../20...	Poziom B2 45 minut 25 punktów	<hr/> <i>Part 1</i> 1. część <hr/> <i>Part 2</i> 2. część <hr/> <i>Total</i> Razem

INSTRUKCJE DLA KANDYDATÓW

- Proszę wypełnić rubryki w lewym górnym rogu tej strony.
- Proszę wpisywać odpowiedzi do formularza testu.
- Proszę spróbować odpowiedzieć na wszystkie pytania.
- Proszę używać niebieskiego lub czarnego długopisu.
- Proszę pisać czytelnie i wyraźnie.
- Notatki na brudno proszę wpisywać do formularza testu, a potem przekreślić.
- Nie wolno korzystać ze słownika.

INFORMACJE DLA KANDYDATÓW

- Ten test składa się z dwóch części.
- Konsorcjum nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek inne informacje udzielone przez osoby nadzorujące przebieg egzaminu.

Sprawdzanie rozumienia czytanego tekstu

Część pierwsza

Przeczytaj tekst o odkrywaniu talentów sportowych, a następnie odpowiedz na zadane pytania.

Odkrycie talentu sportowego wśród milionów młodych adeptów przynosi więcej korzyści niż trafienie szóstki w totolotka. Ale jest niemal równie trudne.

Największe polowanie odbywa się w świecie piłkarskim, gdzie powołano do tego specjalnych ludzi tzw. skautów. Są to najczęściej byli piłkarze, którzy jeżdżą po kraju, a nawet po całym świecie w poszukiwaniu zawodnika, którego kupi się za grosze, a sprzeda za miliony euro. Piłkarskich perełek szuka się już wśród dzieci mających ledwie 5–6 lat. Oczywiście takie dziecko nie ma często pojęcia, co to jest taktyka, zagrania krzyżowe itp., ale nie o to na tym etapie chodzi. Wprawny łowca talentów już po kilkunastu minutach obserwacji jest w stanie zauważyć potencjał i talent. Zwraca uwagę, w jaki sposób dziecko biega, jak układa ciało, stopę, czy jest dobrze skoordynowane i gibkie, czy jest szybkie, czy operuje tylko jedną nogą, czy próbuje kopać obiema, jak szybko się uczy.

To jest zwykle pierwszy etap szukania diamentu. Gdy takie dziecko sprowadza się do klubu, powinno się je poddać badaniu psychologicznemu, które sprawdzi, czy ma ono mentalność zwycięzcy. Jest to bardzo ważny element selekcji – wszak gdy dziecko od małego jest leniwe, łatwo daje za wygraną, np. zniechęca się po nieudanej akcji, to prawdopodobnie dorosłe też takie będzie, nie poświęci się bez reszty treningowi.

Najlepiej roszą te dzieci, które się nie poddają, zawsze chcą zrobić coś jeszcze lepiej, cały wolny czas poświęcają na doskonalenie techniki, strzałów, oglądają mecze w telewizji zamiast kreskówek itd. Pele, najwybitniejszy w historii piłkarz, mawia o sobie, że jedyne, co odróżniało go od innych w wieku 5 lat, to serce do walki.

Oczywiście predyspozycje i charakter mogą ocenić również rodzice, obserwując swoje dziecko i jego zdolności na co dzień: co robi, jak jest samo w pokoju oraz jak jest wśród rówieśników; czy jest kreatywne, czy samo namawia kolegów do grania w piłkę, czy też to inni je zachęcają. Jednak należy pamiętać, że można mieć talent w jednym albo dwóch kierunkach, ale nie we wszystkich. Nie ma ludzi uniwersalnych. Gdy dziecko uwielbia tenis, tj. całymi dniami podbija piłeczkę, ogląda mecze w telewizji i kopiuje zagrania zawodników, choć nikt go niczego nie uczył, to znaczy, że może mieć do tego wielki talent i szybko powinno się je zaprowadzić na kort i zapisać do klubu. Ale wtedy nie wolno robić z niego piłkarza, skoro nie lubi kopać piłki, czy pływać, jeśli boi się wody. Jest to częsty błąd rodziców, którzy próbują realizować swoje marzenia i ambicje, zamiast rozwijać talent, które dziecko ma. Szanse, że dziecko się odnajdzie w narzuconej mu dyscyplinie, oczywiście są, ale znikome. Najczęściej wtedy talent zostaje zmarnowany.

Rozpoznanie talentu, który potencjalnie zaowocuje w przyszłości mistrzostwem, jest sprawą złożoną. Po pierwsze ważna jest selekcja pod względem cech anatomiczno-fizjologicznych. Drugim czynnikiem jest zaufanie sportowca do własnych możliwości, poradzenie sobie z przegraną, pokonanie strachu przed trudnym przeciwnikiem. Na sukces w sporcie wpływa też umiejętność uczestniczenia w zawodach w stanie napięcia.

Ciągle istotnym elementem jest intuicja trenerów, którzy wśród swoich podopiecznych potrafią dostrzec przyszłych mistrzów i dostosować do nich indywidualne formy treningu, oraz – co wydaje się bardzo ważne – zbudować relacje, które motywują zawodnika do powrotu do wysokiej formy nawet po dotkliwej przegranej. Rozpoznanie talentu to jednak tylko połowa sukcesu, dalszym i znacznie trudniejszym etapem jest szlifowanie talentu i dbanie o to, by się nie zmarnował.

0. Czy, zdaniem autora tekstu, trudno jest odkryć talent sportowy wśród młodych ludzi?
Bardzo trudno, zdaniem autora tekstu to porównywalne z wygraną na loterii.

1. Czym zajmują się tzw. „skauci”?

.....

2. W jakiej grupie wiekowej dzieci łowcy talentów szukają przyszłych gwiazd piłki?

.....

3. Ile czasu potrzebuje dobry znawca, by odkryć w kimś sportowy talent?

.....

4. Na co zwraca uwagę doświadczony łowca talentów?

.....

5. W jakim celu dziecko, po wstępnych kwalifikacjach, poddaje się badaniu psychologicznemu?

.....

6. Jacy młodzi zawodnicy są najbardziej obiecujący?

.....

7. Kto jeszcze, oprócz znawców tematu, może odkryć talent sportowy dziecka?

.....

8. Jaki błąd popełniają często rodzice utalentowanego sportowo dziecka?

.....

9. Jakie czynniki wpływają na sukces w sporcie?

.....

10. Jaką rolę w odnoszeniu przez zawodników sukcesów sportowych odgrywają trenerzy?

.....

Sprawdzanie rozumienia czytanego tekstu

Część druga

Masz przed sobą tekst o powodach odwlekania decyzji. Niestety, z tekstu wypadły nam niektóre zdania. Przeczytaj tekst, a następnie wskaż właściwe zakończenie zdań, tak, jak w przykładzie.

Czy zawsze robicie wszystko według planu, nie odkładacie niczego na później i nigdy nie zostawiacie sobie niczego na ostatnią chwilę? No cóż, jeśli tak – jesteście cyborgami. Jeśli nie, to jesteście... o nie, wcale nie opieszali, leniwi i gnuśni. Cierpicie na prokrastynację. I powiem wam coś więcej: psychologia bardzo poważnie podchodzi do waszej przypadłości.

Oczywiście nie ma w tym nic zdrożnego: każdemu od czasu do czasu się nie chce. Pijemy dziesiątą herbatę, robimy porządek w kolekcji płyt, pranie, sprzątanie, (0 A) Jednak 15–20 procent z nas ma z tym naprawdę poważny problem. To prokrastynatorzy. Odwlekanie rujnuje ich życie: odbiera zdrowie, przyjaciół, pieniądze. Co zatem daje w zamian, (1___) Niektóre badania psychologiczne pozwalają określić, jakie cechy charakteru predestynują do stania się patologicznym opóźniaczem. Naukowcy mówią, że najczęściej zdarza się to perfekcjonistom, ale także ludziom (2___)

To środkowe można jeszcze zrozumieć, ale co ma do tego perfekcjonizm i sukces? Perfekjoniści boją się często, że nie sprostają wymaganiom. Odwlekając wykonanie zadania, podświadomie szukają wymówki, (3___) Gdybym się bardziej przyłożył, niezawodnie odniósłbym sukces. Nieco pokrętna, prawda? Cóż, ważne, że skuteczne – dalej uważam się za świetnego gościa, a jedynie okoliczności za niesprzyjające.

Wróćmy teraz do tego lęku przed sukcesem: rozumiem, że można bać się porażki, (4___) Ha! A co będzie, jeśli uda się aż za bardzo? Szef się ucieszy i obarczy cię kolejnym, trudniejszym zadaniem? Lepiej nie ryzykować i odwlekać: a nuż nie wyjdzie i będziemy usprawiedliwieni – byliśmy pełni dobrych chęci, ale... itd.

Takie podejście to tak zwana prokrastynacja pasywna: odraczając wykonanie zadania, trwamy w poczuciu bezpieczeństwa (nic, że złudnym). A gdy coś się nie uda, możemy zawsze powiedzieć, że to (5___)

Jest jeszcze druga kategoria: prokrastynatorzy aktywni. To ci, którzy uważają, że dopiero w ostatnim momencie przed upłynięciem terminu stają się kreatywni. Nie mogą mieć dużo czasu, bo tylko stres (6___) I tu miła wiadomość dla tych, którzy odnajdują się w tej grupie: według badań naukowych jesteście bardziej elastyczni i efektywni niż inni. Sprawdzacie się w sytuacjach podbramkowych, lepiej przystosowujecie się do nowych okoliczności, bo (7___)

Okazuje się, że odwlekanie może być naprawdę groźne dla zdrowia. Fuschia Sirois, psycholog z University of Windsor w Ontario, w Kanadzie, przeprowadziła badania, (8___) Zawsze bowiem odwlekają badania, wizyty u dentysty, nie ćwiczą regularnie. Do tego bardziej od osób zorganizowanych i terminowych cierpią z powodu stresu, infekcji i problemów gastrycznych. Niejednokrotnie zaczynają się leczyć, (9 ___) Zastanawialiście się kiedyś, kim są ci, którzy przychodzą do lekarza w terminalnym stadium raka albo trafiają na ostry dyżur z perforacją wrzodu? To właśnie ci, którzy ważne rzeczy odkładają zawsze „na potem”.

A może to wcale nie wina charakterów tych ludzi, ale właśnie tych rzeczy, które trzeba wykonać tu i teraz? Może to owe zadania do wykonania mają w sobie jakiś „opóźniający pierwiastek”? Po pierwsze, to zadania trudne, co do których obawiamy się, że nie zakończą się sukcesem. Po drugie, nudne. Po trzecie, z jakiegoś powodu nieprzyjemne i po czwarte, płatne w dość odległej przyszłości. A ludzie mają taką naturę, że zwykle wolą (10___) Dlatego zamiast pisać tekst, za który dostanę wierszówkę pod koniec miesiąca, wolę sobie teraz obejrzeć odcinek mojego ulubionego serialu. Niemądre i mało perspektywiczne? Ale za to jakie ludzkie!

a) wszystko po to, by odwlec chwilę, kiedy kategorycznie i bezwzględnie będziemy musieli się zająć Zadaniem Niecierpiącym Zwłoki.

- b) że masz do wykonania pracę na czas, czyli deleguj swoją motywację na innych.
- c) że trwają w swym zgubnym nałogu?
- d) mniejsze, ale natychmiastowe nagrody niż wyższe, oddalone w czasie gratyfikacje.
- e) nie usztywnia was nawyk działania według ścisłego planu .
- f) niepewnym siebie, bojącym się porażki oraz takim, którzy wolą nie wykonać na czas zadania z obawy przed... sukcesem.
- g) nie ma rzeczy, której nie dałoby się skutecznie odwlec.
- h) ale lękać się tego, że coś się uda?
- i) wina braku czasu, a nie naszych umiejętności.
- j) daje im adrenalinowego kopa i wenę twórczą.
- k) psychologowie dają inną radę: dziel zadania do wykonania na małe części.
- l) która pozwoli usprawiedliwić ich hipotetyczną porażkę: coś nie wyszło, bo nie miałem dość czasu, by się przygotować.
- m) gdy na wszelką pomoc zaczyna być za późno.
- n) które pokazują, że prokrastynatorzy często trafiają do lekarza w naprawdę kiepskim stanie zdrowia.

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
a										

KEYS

1.
 1. Czym zajmują się tzw. „skauci”?
Wyszukiwaniem talentów piłkarskich.
 2. W jakiej grupie wiekowej dzieci łowcy talentów szukają przyszłych gwiazd piłki?
Wśród dzieci 5-6 letnich.
 3. Ile czasu potrzebuje dobry znawca, by odkryć w kimś sportowy talent?
Wystarczy kilkanaście minut obserwacji.
 4. Na co zwraca uwagę doświadczony łowca talentów?
Na koordynację ruchów, jak szybko dziecko się uczy, jak kopie piłkę.
 5. W jakim celu dziecko, po wstępnych kwalifikacjach, poddaje się badaniu psychologicznemu?
W celu sprawdzenia jaką ma mentalność, czy będzie wytrwale trenować.
 6. Jacy młodzi zawodnicy są najbardziej obiecujący?
Najlepiej zapowiadają się ci, którzy się nie poddają i lubią wyzwania.
 7. Kto jeszcze, oprócz znawców tematu, może odkryć talent sportowy dziecka?
Predyspozycje sportowe mogą ocenić także rodzice i trenerzy.
 8. Jaki błąd popełniają często rodzice utalentowanego sportowo dziecka?
Często nie rozwijają talentu dziecka, tylko realizują własne aspiracje.
 9. Jakie czynniki wpływają na sukces w sporcie?
Cechy anatomiczne – fizjologiczne, wiara we własne możliwości i odporność na stres.
 10. Jaką rolę w odnoszeniu przez zawodników sukcesów sportowych odgrywają trenerzy?
Dostosowują do zawodników indywidualne formy treningu, motywują zawodników, dbają o ich rozwój sportowy.

2.

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
a	c	f	l	h	i	j	e	n	m	d